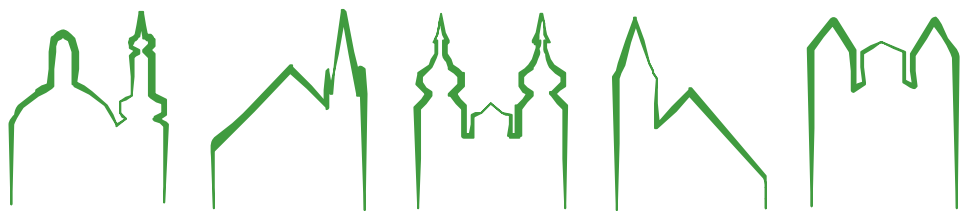

Život farností Znojma

2/2020

Ročník XXX | Cena 10 Kč

Před 200 roky zemřel sv. Klement Maria Hofbauer – apoštol Varšavy a Vídně

V neděli 15. března letošního roku si katolická církev a kongregace redemptoristů připomněly 200. výročí smrti tasovického rodáka, apoštola dvou evropských metropolí, Klementa Marii Hofbauera. Jeho hrob ve vídeňském kostele Panny Marie na Nábřeží se stal poutním místem všech, kteří si uvědomují duchovní sílu Klementovy osobnosti, který v době pro církve obtížné, době prodchnuté osvícenstvím a jeho nejrůznějšími podobami na přelomu 18. a 19. století, pomáhal křesťanství k životu náboženský rozměr člověka, který pod vlivem rozbujeleho racionalismu zapomínal na svou spirituální podstatu.

Velký světec, horlivý kněz, první slovenský redemptorista, generální vikář pro zaalpské kraje kongregace Nejsvětějšího Vykupitele spatřil světlo světa na svátek sv. Štěpána – 26. prosince 1751 v Tasovicích v rodině Pavla Petra Dvořáka a Marie roz. Steerové. Pokřtěn byl následujícího dne o svátku sv. Jana Evangelisty a přijal jméno apoštola – „miláčka Páně“. Narodil se do zbožné rodiny. Jeho otec, česky hovořící řezník původem z Moravských Budějovic, se přiznal do Tasovic u Znojma a z praktických důvodů – jeho jméno totiž zdejší německy mluvící obyvatelstvo nedovedlo vyslovit – si změnil jméno Dvořák na Hofbauer. Vzorné křesťanství obou rodičů bylo pro malého Jana velkým životním vzorem. Když otec předčasně v roce 1758 zemřel, přivedla maminka Jeníka pod kříž na hřbitově a vyslovila osudovou větu: „Pán Ježíš je nyní tvým otcem. Buď hodný, aby měl tvůj tatínek v nebi z tebe radost.“

Tato matčina slova rezonovala v duši malého chlapce velmi silně a již brzy pocítil

Jan touhu stát se knězem. Když dosáhl věku 14 let, odešel na prázdniny ke svému dědečkovi do Moravských Budějovic, aby se zde zdokonalil v češtině, a po návratu domů jej posílá matka na učení k pekaři Dobešovi do Znojma. Jan ale ani během učňovských let nezahál a se záplem se věnuje studiu latiny. V sedmnácti se Jan seznamuje s pekařským učněm Petrem Kunzmanem z premonstrátského kláštera v Louce a v roce 1769 spolu podniknou první cestu do Věčného města. U latinské brány v Římě potkávají dokonce samotného papeže, který je podaruje petrským dukátem. Oba tovaryši se vracejí do vlasti a věnují se pekařskému řemeslu v Louce. Zbožného a učenlivého pekařského tovaryše si brzy všimne opat Řehoř Lambeck a velmi si jej oblíbí. Když se mu Jan svěří se svou touhou stát se knězem, slyší od opata slova o trpělivosti a podpoře.

V roce 1771 vykonají oba tovaryši druhou římskou pouť. Tehdy je přijme do poustevny nedaleko Tivoli zdejší biskup Chiaramonte, pozdější papež Pius VII. Hofbauer přijímá jméno Klement podle sv. Klementa z Ankyry, poustevníka a mučedníka, a Kunzmann jméno Emanuel. Nesetrvávají zde dlouho. Po několika měsících se vracejí do vlasti. Dvacetiletý Klement může nastoupit do klášterní latinské školy v Louce. Pro svůj věk a mohutný vzhled je mladšími spolužáky přezdívan „Goliášem“. Během čtyř let studia zde potkává svého nového přítele Tadeáše Hýbla, syna revírníka z Čermné u Lanškrouna. V Tadeášovi najde Klement nerozlučného druhá, který mu bude stát věrně po boku až do své smrti v ro-

Plastika sv. Klementa v pokloně u Tasovic. | Foto archiv redakce

ce 1807. V roce 1776 opat Řehoř zemřel a Klementovi se opět uzavřela cesta ke kněžství. Podle osvícenských zákonů nesměly kláštery přijímat do noviciátů nové kandidáty. Klement tedy odchází roku 1780 do Vídně, aby se zde opět věnoval pekařskému řemeslu, a nastoupí do pekárny mistra Weiricha v Johannes-Gasse. Shodou okolností zde vzbudí pozornost sester Maulových, které mladého pekaře podporují ve studiu filozofie a teologie na vídeňské univerzitě. V roce 1784 však studia přeruší, důvodem mu je příliš racionalistický přístup osvícenských teologů, a s přítelem Hýblem se opět vydává na tentokrát třetí cestu do Říma. Zde zakrátko vstupují do redemptoristického kláštera u sv. Juliána na Eskvilinu a jsou přijati generálním představeným kongregace Nejsvětějšího Vyku-

Z OBSAHU:

Křížová cesta na Hradiště_	4
Pozdrav z Uh. Brodu _____	6
Stalo se před 100 roky ___	8
Vzpomínka na Jana J. Zahradníčka _____	9

pitele, Di Paola, do noviciátu. Jak nesmírnou radost působí vstup dvou „seveřanů“ tehdy již zestárlému a nemocnému zakladateli kongregace Alfonsovi z Liguori, lze jen těžko vyjádřit. Po roce noviciátu o slavnosti sv. Josefa skládají oba přátelé řeholní sliby a 28. března přijímají kněžské svěcení. Na sklonku října 1785 jsou pak oba přátelé posláni zpět do vlasti s cílem rozšířit působení kongregace redemptoristů do zaalp-ské oblasti. Nadšení řeholníci vyrážejí na cestu okouzleni životním dílem a odkazem budoucího světce Alfonse z Liguori. Děkůčinně za Boží vykupitelskou lásku – ústřední myšlenku kongregace – jsou ochotni uplatňovat v každodenním životě. Stejně tak i vděčnost za stálou přítomnost Pána v Eucharistii a něžnou úctu k Matce Boží, Matce ustavičné pomoci. Podobně jako otec zakladatel jsou připraveni konat lidové misie a exercicie jako službu všem, kterým není lhostejný vlastní duchovní život.

Po návratu do vlasti se pokusili zachytit ve Vídni. Rakouské úřady, v nichž vládl osvícenský racionalismus, však byly připraveny kláštery spíše rušit než zakládat. Proto Hofbauer a Hýbl odcházejí do sousedního Polska, konkrétně do Varšavy. Osudem zkoušené Polsko se ještě nevzpamatovalo z neštěstí po prvním dělení země roku 1772 a země je ve velkém úpadku hospodářském, mravním a náboženském. Klement a Tadeáš se tedy usazují ve Varšavě, kde je jim svěřen kostelík sv. Bennona – apoštola severních Slovanů (zemřel 1106).

Brzy se kostel a při něm vzniklý klášter stávají centrem redemptoristické pastora- ce. O letech působení ve Varšavě jsme velmi dobře informováni. Klement se oddává vybírání almužen pro varšavskou chudinu, stará se o výchovu dětí ve školách vybudovaných z vlastních prostředků. Otevře dokonce i střední školu pro chudou mládež. Když je nejhůře a tísní jej finanční problémy, klepe na dvířka svatostánku a s důvěrou prosí Pána: „Pane, pomoz, už je čas!“ Sv. Benno se brzy stane misionářským centrem, vynikajícím krásou liturgie a stálou nabídkou zpovědní služby. Káže se zde i pětkrát denně. Vedle Klementa se nejoblíbenějším redemptoristou stává obětavý zpovědník a přítel P. Tadeáš Hýbl. Dokonce i poslední polský král Stanislav Poniatovski se stává velkým příznivcem „bennonitů“, jak se varšavským redemptoristům říkalo. Bohužel činnost řeholníků je solí v očích mocných, kteří se všemožně snaží dobře započaté dílo zhatit. Jedním ze strůjců štvavé kampaně a šikany je i vládní rada Zachariáš Werner. Vlídnost a opravdovost víry P. Hofbauera však přispěje k tomu, že se tento člověk pochybných morálních kvalit z odpůrce promění pod vlivem slavného spisu Tomáše Kempenského „Následování Krista“ v oddaného Kristova následovníka, z něhož se později ve Vídni stane kněz a vynikající kazatel.

Po obsazení Varšavy francouzskou armádou císaře Napoleona v roce 1807 se nad klášterem sv. Bennona začnou stahovat

mraky. Největší posměch sklízí P. Tadeáš, který je pod záminkou zaopatření nemocného vylákan z kláštera, strašlivě zbit a polomrtvý převezen do kláštera. Dne 14. července 1807 umírá a jeho smrt je pro Klementa velikou ranou a předznamená i další osud varšavského působení redemptoristů. O rok později na počátku června 1808 byl podepsán dekret o rozpuštění kongregace a zabrání kláštera u sv. Bennona. Dne 22. června jsou řeholníci francouzskými vojáky zatčeni. Pět vozů pak převezve „Hofbauerovce“ do vojenské pevnosti Kestřín (Küstrin). Požehnaná doba působení redemptoristů ve Varšavě je u konce. Klement stojí nad rozprášenými troskami svého díla. Naděje je však silnější než zklamání a smutek. Po měsíční internaci v Kestříně jsou internováni na zásah varšavského biskupa propuštěni a Klement se spolubratry Starkem a Kunzmannem odcházejí do Vídně. Na sklonku léta 1808 tito tři přátelé putují přes Olomouc, Brno a Tasovice na jih do rakouské metropole.

Apoštol Varšavy – jak Klementa nazývali polští životopisci – však nemá ve Vídni lehkou pozici. Osvícenské názory v neztenčené míře dále ovlivňují vídeňskou společnost a státní úředníci bedlivě střeží moc nad duchovními, kteří se v době josefinismu prakticky stali státními úředníky. Redemptoristická řehole nebyla v zemích Habsburské monarchie povolena. Proto Klement po krátkém kaplanském působení ve vídeňském minoritském kostele zapustil kořeny v kostele sv. Voršily na Johannesgasse. Jeho apoštolská prostota, laskavost a zbožnost však brzy začnou přinášet plody. Prostý Klementův byt v blízkosti kláštera sester voršilek se brzy stane centrem večerních debat a rozhovorů s mládeží, která oblíbeného kazatele, zpovědníka a duchovního učitele nadšeně následuje. Často je Klement zván i do domácnosti dvorního rady a „knížete romantismu“ Friedricha Schlegela a jeho ženy Dorothey. Ve Vídni přichází ke slovu nové evropské duchovní hnutí romantismu, které proti osvícenskému rozumářství staví touhu po životě naplněném vírou a účinnou křesťanskou láskou. V okruhu Friedricha Schlegela se scházejí básníci, umělci a intelektuálové, jako byl nám již známý konvertita a kněz Zachariáš Werner, spisovatel Clemens Brentano, básník Joseph von Eichendorff, umělec Adam Müller a mnoho dalších. I šlechtické odobnosti vyhledávají přítomnost P. Klementa, který sám je skromným srdcem těchto kroužků. Všichni jsou otevření pro následování nových ideálů. Klement však vždy připomíná: „Ale ze všeho nejlepší je milovat Pána Ježíše.“

Plodem Hofbauerova působení je jakési „jaro romantismu“, které následuje chladnou zimu osvícenského racionalismu. Jsou vydávány náboženské časopisy. Sám císař František I. bere pod svou ochranu P. Klementa proti jeho osvícenským odpůrcům a nakonec dokonce podepisuje dekret, kterým redemptoristům povoluje svobodně

působení v Rakouském císařství. Této pro kongregaci radostné události se však již její generální vikář P. Klement nedožil. Zemřel po těžkém smrtelném zápase ve středu 15. března 1820.

**Ježíši, dej mi srdce pokojné,
které žije v míru s bližním
i se sebou samým.
Dej mi srdce nezištné a spokojené
s tím, co právě má.
Dej mi srdce vděčné a vyrovnané,
chápací, že všechna lidská hnutí
jsou v Božím plánu spásy. Amen**

(Z modlitby sv. Klementa o dokonalost)

Tělo světce bylo pohřbeno na hřbitově v Maria Enzersdorfu před Mödlingem, blízko poutního kostela, kam chodil P. Klement často kázat. Když Klement umíral, měla kongregace severně od Alp jen jediný klášter – ve Valsainte ve Švýcarsku, kde pobývalo 27 redemptoristů. Do roku 1849 díky požehnanému působení sv. Klementa Marii Hofbauera vzniklo 21 nových domů s přibližně 350 členy. V roce 1862 byly v rámci beatifikačního procesu přeneseny Klementovy ostatky do kostela Panny Marie na Nábřeží ve Vídni. V roce 1888 prohlásil papež Lev XIII. Klementa Hofbauera za blahoslaveného a 20. května 1909 jej Pius X. prohlásil za svatého. Krátce před vypuknutím 1. světové války jej tentýž papež vyhlásil za patrona města Vídně. K jeho počtě byly stavěny kostely (Vídeň, Brno, Tasovice), kaple a řeholní domy, které nesou jeho jméno.

A v čem spočívá význam sv. Klementa Marii Hofbauera pro přítomnost? Zatímco jej současníci považovali především za rádce, duchovního vůdce a otce chudých, nemocných a trpících, ochotného vždy pomoci, později (až dodnes) jej věřící uctívají jako muže skutečné víry, který církev vyvedl z osvícenské krize zpět ke skutečné a pravé zbožnosti. Víme, že svatí nejsou žádnými nadlidmi, nejsou dokonalými. Dokud žili, museli každý den o dokonalost bojovat, museli dále žít se svými chybami, omezeními, nedokonalostmi, aby svědčili o tom, jak se Boží milost projevuje v lidské slabosti. Podobně jako Klementovi současníci jsme i my provazochodci nad propastí bezbožectví a nevěry. Jsme často pěstíteli kultu rozumu a nahrazujeme náboženství různými ideologiemi. Sv. Klement však stále žije jako oslavený úd Kristova tajemného Těla. Co vykoupil obětí, posloužilo nejen jemu ke spáse, ale i ostatním údům, celému Kristovu Tělu. Především však sv. Klement uká- zá svým životem, že láska Kristova je odpovědí na všechny otázky světa.

Petr Eckl, historik JMM ve Znojmě

Velikonoční dopis Bohu Otci

otce Ladislava Bublána

Milý Otče,
píši Ti srdečný dopis. Je zvláštní, jakým obdivuhodným způsobem vedeš každého člověka, kterého sis zamiloval. Již při početí v lůně maminky jsi stvořil duši jako záblesk ve svém nekonečném milosrdenství, ochraňoval jsi ji jako milosrdný Otec. Je prostě nepochopitelná Tvá nekonečná láska k nám ubohým lidem. Stvořil jsi nás pro sebe, pro své potěšení, pro svou lásku, protože jsi toužil lásku někomu dát, s někým se o ni podělit. Bohužel se člověk vzepřel Tvé nekonečné lásce a byl vyhnán z ráje. Jsme prostě lidé slabí, a tak jsme zhřešili již po prvních dnech svého života. Stačilo pokušení, kdy byla Evě vnuknuta myšlenka, že budeme rozlišovat dobro a zlo jako Ty, Otče Hospodine. Jak bláhový je člověk, když si myslí, že je schopen vyrovnat se ti. Jak nepochopitelná je tvoje láska k člověku, kterého tak miluješ a doufáš, že uzná svoji chybu. Víím, dal jsi člověku svobodnou vůli, aby se rozhodoval podle své vůle. Ale jak mnohokrát a uboze se my lidé tak často vědomě a dobrovolně rozhodujeme proti Tvým přikázáním.

Otče, nastala nám Velikonoční doba, kdy si máme uvědomit, co Tvůj Syn pro nás vykonal. Proto prosím, dej nám pochopit, že je to doba, ve které se máme radovat, ale i zamyslet, kam v životě směřujeme, a jestli jsme uvnitř sami sebe opravdu šťastní. A pokud nejsme, ať pochopíme, že jsi nám ochoten pomoci, proto jsem Ti už předem děkoval na začátku dopisu.

Rozhodnutí biskupa Vojtěcha v souvislosti s pandemií koronaviru

Milé sestry, milí bratři,
vzhledem k aktuálnímu vývoji pandemie koronaviru COVID-19 a v návaznosti na nouzový stav vyhlášený vládou, vydávám toto rozhodnutí:

Od 12. března 2020 se **až do odvolání ruší všechny (tedy nejen nedělní) bohoslužby**, společné pobožnosti, duchovní obnovy, modlitební setkání a jiná shromáždění v kostelích, kaplích a jiných prostorách Římskokatolické církve na území brněnské diecéze. Kněží budou slavit mše svaté bez účasti lidu na úmysly, na které by byly slouženy veřejně.

Nadále platí, že **po dobu trvání mimořádných opatření uděluji dispens od osobní účasti na nedělní bohoslužbě**. V tomto případě je možné Ježíše Krista přijímat duchovně, tedy vyjádřením touhy po jeho přijetí a spojením se s ním v duchovní jednotě. Kostely podle místních možností mohou zůstat otevřené pro osobní modlitbu.

Situaci, kterou nyní prožíváme a která přináší dočasné odloučení od setkání s Ježíšem Kristem ve svátostech, přijmeme i jako nabídku a výzvu. Může být například cestou k tomu, abychom si uvědomili, jak velkým darem jsou pro nás svátosti i ti, kteří je udělují. Prosím, přijmeme tuto situaci jako rodina, které není lhostejné, co prožívá ten druhý. Nehledejme výhody pro sebe, nechtějme obejít bezpečnostní opatření či rozhodnutí. Nereptejme. Přijmeme letošní výjimečnou postní dobu jako účast na Kristově křížové cestě, která byla nutnou součástí jeho vítězství. Připomínám i dnes, abychom se vrátili k domácí četbě Písma a ke společným modlitbám v rodinách, například s využitím Kancionálu.

Prosím každého z vás, abychom se spojili každý večer ve 20.00 hodin modlitbou růžence. Ať je tato modlitba nesená úmyslem na zastavení pandemie koronaviru a k ochraně našich rodin.

Připomínám také možnost sledování přenosů bohoslužeb v médiích (například Radio Proglas a Televize Noe je vysílají každý den).

Milí sestry a bratři, nepropadejte panice a malomyslnosti, i v této době je milující Bůh s námi.

*Žehná Vás biskup Vojtěch
Brno, 12. 3. 2020*

Poznámka redakce: S ohledem na rychlý vývoj událostí mohou být instrukce v brzké době doplněny. Aktuality sledujte na www.biskupstvi.cz

Touto modlitbou svěřil papež František město Řím, Itálii a celý svět pod ochranu Panny Marie:

Maria,
Ty záříš vždycky na naší cestě jako znamení spásy a naděje. Svěřujeme se tobě, Uzdravení nemocných, jež jsi u kříže byla připojena k bolesti Ježíšově a zachovala svou víru pevnou. Ty, Záchrano římského lidu, víš čeho nám zapotřebí a jsme si jisti, že se postaráš, aby se, jako v Káni Galilejské, mohla navrátit radost a veselí po této chvíli zkoušky. Pomož nám, Matko Božské lásky, abychom se připodobnili vůli Otce a učinili to, co nám řekne Ježíš, který vzal na sebe naše utrpení a obtížil se našimi bolestmi, aby nás – skrze kříž – přivedl k radosti vzkříšení. Amen.

Přepadení znojemských klášterů před 70 roky

V dubnu letošního roku to bude již 70 let od násilné likvidace mužských klášterů v tehdejší Československu, která postihla i kláštery na Znojmsku. Nechvalně známá Akce K, též označovaná jako „bartolomějská noc“, se odehrála ve dvou vlnách. První proběhla v noci na 14. dubna 1950, druhá pak o 14 dní později v noci na 28. dubna. Průběh první etapy měl charakter vojenské operace. Kláštery byly kolem půlnoci nečekaně obklíčeny příslušníky StB, SNB a Lidových milic. Do první etapy byly zařazeny kláštery nejpočetnějších řádů. Mezi nimi i klášter redemptoristů v Tasovicích. S odůvodněním předchozí

protistátní činnosti byl na žádost StB hned v první vlně přepaden také konvent dominikánů ve Znojmě. Znojemský klášter kapucínů byl zlikvidován při druhé etapě. Zatčení řeholníci byli převezeni do několika koncentračních táborů (pro tyto účely upravené kláštery), kde byly po různé dlouhou dobu protizákonně vězněni. (Jména internovaných jsme připomínali v ŽFZ č. 5/2019.) Celkem Akce K v českých zemích postihla 1240 řeholníků a 144 řeholních domů.

Písemné líčení přepadení klášterů se nám od znojemských řeholníků nedochovalo. Zpráva státních orgánů pouze kon-

statuje, že „zásah proběhl bez závad a nebyl stěžován“ a že „zpráva o zásahu mezi obyvatelstvem vyvolala podiv“. Jistě to byl podiv či spíše šok z toho, kam až je ochotna komunistická diktatura zajít.

Nejcennější části klášterních knihoven převzala Zemská univerzitní knihovna v Brně, většina uměleckých předmětů z vybavení klášterů skončila ve znojmském městském muzeu. Dominikánský klášter byl dán do užívání vojsku Pohraniční stráž, klášter v Tasovicích pak MNV k zajištění ubytování dělníků z Vertexu a z kapucínského kláštera se stala turistická ubytovna.

Ondřej Lazárek

30 let Mariiny legie ve Znojmě

Po listopadových událostech roku 1989 se v naší vlasti změnilo hodně vztahů a komunikací mezi lidmi. Bylo až neuvěřitelné, že i kolem kostelů docházelo k zajímavým setkáním. V říjnu roku 1990 jsme dostali pozvání na informativní schůzku o Mariině legii, která byla domluvena na „mariánské datum“ 13. listopadu 1990 na faře svatého Mikuláše. Po uvítání otcem Pavlem Kopecným jsme od našich hostů z Rakouska uslyšeli o cilech a poslání Mariiny legie. Z kněží byl přítomen ještě pater Bohumír Obruča, který nám překládal a tlumočil (později také sestra Zita Gazárková). Rakouští legionáři k nám přijeli z Niederfladnitz.

V roce 1991 jsme přešli na faru sv. Kříže, kde jsme dostali od otce Kryštofa příslib, že za námi bude dle časových možností docházet. Byli jsme vděční za to, že bude naším duchovním vůdcem. Když vážně onemocněl, zůstali jsme bez duchovního vedení. Díky za jeho službu. Dále děkujeme za návštěvy kněží při našich setkáních. Byli to již zmiňovaní otcové Pavel Kopecný, Bohumír Obruča, Patrik Trnečka, Jan Reilich, Petr Fotta, Damián Němec, Milan Vavro, Peter Bouček, Antonín Krasucki, Pavel Merta, Irenej Šiklar, František Řezníček, Angelik Mička, probošt Stanislav Krátký, děkan Jindřich Bartoš. Při modlitbách pomáhala řádová sestra Anežka.

Pro setkání máme sošku Panny Marie. Sestra Emilka Jašková vyšíla ubrus. Svícny jsme dostali z Rakouska. Od 14. února

1991 jsme začali s putovní soškou navštěvovat rodiny. V modlitbách před soškou jsme pamatovali na kněze, duše v očistci a prosili nebeskou Matku o mír ve světě. Přítomnost Panny Marie působila na všechny zvláštním dojmem a naplňovala nás radostí. Později putování sošky pokračovalo v okolních vesnicích, kde jsme měli kontakty na spolehlivé lidi. Navštívili jsme obce Višňové, Trstěnice, Pavlice, Grešlové Mýto, Horní Kounice, Moravské Budějovice, Hradiště u Znojma, Přímětice a Mramotice. V průvodních sešitech, které provází putovní sošku, je přes osm set věnování a poděkování za návštěvu Panny Marie.

Oporou naší práce jsou pomocní legionáři, kteří se denně modlí doma. Jejich počet k dnešnímu dni vykázal velkou úmrtnost, a tak ze začátečního stavu téměř sta, klesl na 12. Mezi lidmi, které nám Pán poslal do cesty, byly také nevšední osobnosti – paní Kovářová, paní Křivanová, pan Černý a další. Při opakovaných návštěvách jsme často i my sami byli osloveni jejich životními zvyklostmi a vírou.

Je to již 20 let, co 28. února opustil naše řady bratr František Vybíral, svědomitý zapisovatel a dobrý legionář. Často připravoval krátké promluvy, pokud jsme pracovali bez duchovního vůdce. Rádi jsme jeho úvahy poslouchali a brali si z nich ponaučení.

Rádi bychom doplnili několik údajů. K 20. lednu 2020 jsme měli 1390 setkání

a těchto 1390 společných růženců dáváme Panně Marii Pomocnici křesťanů jako kytičky a poděkování za službu a dar být spolu a pracovat pod jejím vedením. Další legionářská činnost formou rozhovoru, pozvání k zapojení do života církve, návštěvy kostela před významnými církevními svátky, rozhovoru s nemocnými a předání zázračné medailly, oslovení na různých místech, bylo jen promítnutím působení mezi našimi bližními.

Společenství Znojmských legionářů se obrací na farníky s pozváním do našich řad. Chceme naše řady doplnit a možná také omladit. Proto naše výzva a pozvání k Panně Marii, kde se modlíme svatý růženec a konáme další legionářské činnosti.

Bude jen na Vás, zda přijmete naše pozvání a přijдете na schůzku, která se koná pravidelně každé pondělí od 16:15 hodin na faře u sv. Kříže, Dolní Česká 3, Znojmo.

Na závěr citujeme z dopisu Prodloužení činnosti Mariiny legie v brněnské diecézi z 23. 12. 2019 Epl269/19:

Vážený otče Pavle, vážený členové Mariiny legie, děkuji za zaslanou zprávu o Vašem působení za uplynulé období a rád prodlužuji činnost Mariiny legie v brněnské diecézi o dalších deset let. Za Vaši službu děkuje a žehná Mons. Vojtěch Cikrle, diecézní biskup brněnský.

znojmský legionář

Křížová cesta z Gránic ke sv. Antonínu na Hradišti

Postní doba je časem, kdy si prostřednictvím modliteb křížové cesty připomínáme utrpení našeho Pána Ježíše. K tomu nám nejčastěji pomáhají obrazy s výjev Kristova utrpení v kostelích stejně jako křížové cesty v krajině, především poblíž poutních míst. Znojmská křížová cesta začíná na dně Gránického údolí a šplhá na Hradiště, do areálu velkomoravského Znojma, kde se na základech vůbec nejstarší křesťanské svatyně na jihozápadní Moravě, později „královské kaple (capella regia)“, tyčí proboštský chrám sv. Hippolyta.

Tradice hradištské křížové cesty tak, jak ji známe, sahá prokazatelně do doby raně barokní. Nicméně již Hoefnagelova veduta Znojma z konce 16. století naznačuje, že stezka po východním svahu „Hory sv. Hippolyta“ mohla mít duchovní náplň již v době předchozí. Písemné historické prameny však k tomu mlčí.

S vyvrcholením křížové cesty na nejzápadnějším východním okraji náhorní plošiny Hradiště, s pěkným výhledem na hrad, svatomichalský pahorek a Horní předměstí Znojma, je neodmyslitelně spojen velký

dřevěný kříž. Ten současný je nástupce několika generací dřevěných křížů předchozích, na kterých býval znázorněn čelem k městu Ukřížovaný Kristus (dnes je kříž holý).

V jeho sousedství stojí kostel sv. Antonína Paduánského, jednoduchá raně barokní stavba oválného půdorysu. Obřad jeho vysvěcení provedl 17. prosince 1662 generál velmistr křížovníků, arcibiskup pražský a kardinál Arnošt Vojtěch hrabě z Harrachu, který sem také tehdy uložil ostatky křesťanských prvomučedníků sv. Valenta, Tiburcia, Sergia a Maxima. Kardinál tak učinil na prosbu a pozvání duchovního otce celého stavebního projektu, křížovníkého probošta Tomáše ze Sclessinu, který na Hradišti vládl v letech 1653–1675 a který choval ke sv. Antonínu hlubokou úctu. Právě jeho erb z namodralého mramoru dodnes zdobí vrchol hlavního vstupního portálu kostela od jihu.

Ze střechy kostela vyrůstá štíhlá osmihranná věžka, sanktusník, původně se třemi zvonky, za první a druhé světové války žel rekvírovanými. Zvenku kostela na zá-

padní straně, kde je dnes vstup ke schodům na kůr, býval zamřížovaný výklenek pro venkovní oltář, později se sochou Božského Srdce Páně. Tento oltář sloužil pro větší davy věřících na prostranství před kostelem při procesích, červnových svatoantonínských pouťích či bohoslužbách zde působícího bratrstva sv. Antonína. Druhý vstup do kostela je obrácen k severu. Prostřednictvím schodiště, dnes zasypaného, bylo odtud možno sestoupit k východnímu úpatí kostela již ve svahu, naproti hradu, kde byla v suterénu za železnými zamřížovanými dveřmi situována poustevna sv. Antonína. Vzadu v ní do mramorové mušle tryskala voda.

V návaznosti na dokončení kostela nechal probošt Tomáš před rokem 1673 zřídit křížovou cestu, sestávající ze čtrnácti zastavení ve formě zděných „kapliček“ či poklon s pašijovými obrazovými výjevy. Křížová cesta využila starou prochozenou a jistě i promodlenou stezku, která na Hradiště vedla od dávných dob od Podskalského mlýna v Dyjské Vsi (dnes Muzeum motorismu na Koželužské ulici) po východním

úbočí kopce. S dnešní trasou se tedy tato původní křížová cesta shodovala až od dnešního sedmého zastavení výše; první polovina cesty, jak dobře dokládají barokní ikonografické prameny, byla trasována zhruba ve stopě dnešní (žel notně zanedbané) cesty serpentinami a „Smyčkou“, jejíž začátek najdeme nedaleko ústí Gránického potoka do Dyje (přímo pod Krammerovou vilou).

Málo se ví, že roku 1709 získal kostel sv. Antonína farní status pro celé městečko Hradiště. Od sv. Hippolyta sem byla přenesena oltářní svátost, svaté oleje, křtitelnice a mešní roucha. Červnové svatoantonínské poutě si také v této době získaly velkou oblibu – například roku 1714 sem z celého okolí přišlo 984 kajcníků.

O více než půlstoletí později, za vlády probošta Jana Nepomuka Střechy, kdy byla dokončena barokní přestavba chrámu sv. Hippolyta, bylo roku 1772 přikročeno i ke stavební obnově kostela sv. Antonína a křížové cesty. Tehdy také došlo k přeložení spodní poloviny křížové cesty z východního na strmý severní svah kopce, do dnešní trasy, kde musela být stezka nově doslova vylámána ve skále. Stalo se tak zřejmě z praktických důvodů: severní cesta totiž byla pro větší část znojemských věřících dostupná v kratší vzdálenosti a čase trasou dnešní Gránické ulice z Horního předměstí Znojma, od Horní brány (dnešní náměstí Svobody).

Za vlády císaře Josefa II. bylo roku 1787 hradištské bratrstvo sv. Antonína rozpuštěno. Ke kostelu, který i nadále sloužil jako farní (k návratu farní funkce ke sv. Hippolytovi došlo až po roce 1960!), nechal probošt Karel Bernard Hein po roce 1800 z jižní strany přistavět malou sakristii. Vstup do ní byl osazen dodnes dochovanými železnými dveřmi.

Věřící stoupající po křížové cestě z Gránic si mohli od jedenáctého zastavení zkrátit cestu přímo k výše zmíněné pous-

tevně a odtud po scho- dišti k (dnes zazděnému) severnímu portálu kostela. Dobře to ukazuje kresba G. M. Monsorna z roku 1820.

Mezitím staré barokní poklony na svahu východním dále chátraly, až byly za vlády probošta Floriána Langa po roce 1825 zbořeny kvůli výstavbě nové široké serpentinové stezky (včetně proslulé „Smyčky“) z Dyjské Vsi, která volně navazovala na tehdy nově vybudovanou promenádu Karolíninými sady od sv. Mikuláše. Za probošta Langa také roku 1832 dostal kostel sv. Antonína novou střechu.

(Tento „rozvětvený“ vývoj naší křížové cesty vysvětluje, proč dnešní sedmé, v jádru poslední staré barokní zastavení, s krásným výhledem na Gránice a znojemský hrad, je situováno tak „excentricky“ a poněkud výše než zastavení osmé, které spolu s níže se nacházejícími zastaveními šestým atd. vzniklo až s vybudováním náročné stezky skalami na severním svahu.)

V dalších desetiletích, která se nesla ve znamení nastupujícího průmyslového věku, trpěla křížová cesta neúdržbou i projevy vandalizmu. Nezbedná mládež a další „nekalé živly“ se staly důvodem, proč byla roku 1884 zazděna poustevna pod kostelem. Dva roky nato byl celý kostel z popudu probošta Mayera renovován. Severovýchodní svah u paty kostela byl tehdy uměle dosypán do úrovně jihozápadního prostranství.

Po sto dvaceti letech značně zpustlé, či dokonce i zaniklé poklony křížové cesty byly za probošta Václava Horáka obnoveny

XI. zastavení křížové cesty s kaplí sv. Antonína na kresbě G. M. Monsorna z roku 1820

a ozdobeny terakotovými reliéfy pražského sochaře Kindermanna. V září 1895 byla křížová cesta opět vysvěcena znojemským kapucínským kvardiánem Eusebiem Würfem. Neuplynulo však ani třicet let a kravecký sochař Josef Heman musel pašijové výjevy v poklonách kvůli řádění vandalů opravit (1924). Roku 1926 byla na jižní stěnu sakristie kostela sv. Antonína osazena deska se jmény hradištských rodáků německo-moravské národnosti, padlých hrdinů první světové války.

Poslední zásadní obnova poklon křížové cesty včetně vysvěcení proběhla roku 1992. Výklenky byly tehdy opatřeny novými reliéfy, zhotovenými podle křížové cesty Michaela Floriána v přímětickém kostele, a železnými mřížemi. Z posledních událostí nutno zmínit znovuvystavění první poklony křížové cesty na dně údolí. V září 2014 ji zcela zničil spadlý strom.

Jiří Kacetl

Hluboké Mašůvky slaví 800 let

V průběhu letošního roku prožíváme několik kulatých výročí. Jedno z nich se vztahuje i k poutnímu místu tohoto kraje v Hlubokých Mašůvkách. V Přímětické farní kronice se totiž zmiňuje, že v roce 1220, tedy před 800 lety, daroval kastelán na znojemském hradě Jimram louckému klášteru patronátní právo kostela sv. Markéty v Příměticích a kus lesa v Mašůvkách. Je to asi první doložená písemná zmínka o existenci obou obcí už v této době.

Když se v obci Hluboké Mašůvky začalo hovořit o tomto blížícím se výročí, začal jsem vnímat, že spolu s poděkováním Pánu Bohu za existenci obce a spolu s ní i poutního místa, které zde v pozdějších letech vzniklo, je to také velká příležitost k duchovní obnově celé farnosti. Proto jsem

se ke konci loňského roku 2019 obrátil na našeho otce biskupa Vojtěcha Cikrleho s prosbou o udělení plnomocných odpustků pro poutní kostel Navštívení Panny Marie pro letošní rok 2020. Ten tuto žádost přeposlal do Vatikánu na příslušný papežský úřad, odkud mi hned v prvních dnech letošního roku přišla kladná odpověď.

Máme tak možnost v poutním kostele v Hlubokých Mašůvkách od 1. ledna 2020 do 1. ledna 2021 získávat plnomocné odpustky církve pro sebe nebo duše v očistci za splnění obvyklých podmínek (být v milosti posvěcující, přijmout Eucharistii, modlitba na úmysl sv. Otce), ke kterým ještě patří návštěva poutního kostela a v něm účast na slavení mše sv., nebo alespoň po vhodný čas spočinutí ve zbožném soustře-

dění, jež zahrne modlitbu Páně, Vyznání víry a vyzvání Panny Marie.

Tak vás všechny – znojemské i mimo-znojemské poutníky – srdečně zvu k Panně Marii do Hlubokých Mašůvek v čase pravidelných poutí, i kdykoli jindy. Dveře jsou zde otevřené všem.

A k tomuto pozvání patří také pozvání na hlavní oslavy letošního výročí 800 let od první dochované písemné zmínky o obci v sobotu 23. května 2020, které začnou děkovnou mší sv. v 10.00 hodin, která také bude spojena se zasvěcením farnosti a obce Panně Marii.

Využijme tedy milostí, které nám Bůh na přímětické Panny Marie ve své dobrotě nabízí.

Stanislav Váša, farář v Hl. Mašůvkách

Pozdrav z Uherského Brodu

O klášterní areál se dočasně dělíme s těžkými stavebními stroji, dokud nás zcela „nezadí“ ☺.

„A když se jeho oblak zase znovu zvedne a ukáže nám nový směr, půjdou jeho snoubenky za Ním, kamkoli On půjde. Vždyť jsme Řád kazatelský, Řád putující, a naše vlast není na této zemi, ale očekáváme budoucí!“

Tyto řádky napsala před mnoha lety naše nejstarší spolusestra Marie Terezie (95 let), aniž tušila, že se 20. prosince 2019 oblak opět zvedne a zavede nás do Uherského Brodu. Ale pojďme pěkně popořádku.

Prosinec. Vánoční atmosféra by se dala téměř krájet. Většina doufá, že hektické adventní dny už brzy vystřídá ticho Vánoc a všechno to předvánoční chystání, pečení, vaření a uklízení je odmění hřejivou radostí z blízkosti svých drahých. Všichni se těší na klid ve svých domovech... jen Josef s Marií jsou na cestě... opustili svůj domov, aby ho znovu našli tam, kde se narodí Dítě. Tu noc se rozjasní celé nebe. Tu noc zazáří veliké Světlo. Tu noc se Bůh stane člověkem. Ta noc změní všechno...

20. prosinec 2019. A 12 řeholnic – dominikánských mnišek – se vydává na cestu. Opustí svůj domov, aby ho znovu našly tam, kde se narodí Dítě... Protože ta noc zcela změnila i jejich životy. A ony slíbily, že Ho budou následovat, kamkoliv půjde.

Třicet let je dost dlouhá doba na to, aby se stačila navázat pevná přátelství, aby

se stačilo „zakořenit“ a zamilovat si tamní kraj i lidi. A to vše nám za těch 30 let bylo dopřáno... Jenže my jsme slíbily, že Ho budeme následovat, kamkoliv půjde, a tak nás naše cesta zavedla do Uherského Brodu.

Samotné stěhování bylo pozvolné a mělo několik etap, které bychom bez obětavé pomoci mnohých z Vás nebyly schopny samy uskutečnit (jmenný seznam všech, kteří jste nám pomohli, by byl tak rozsáhlý, že by na to nestačila kapacita ani rozpočet těchto farních listů

☺. Děkujeme!). Krásným rozloučením byla poslední mše svatá v naší kapli v páteční ráno. Během dne jsme se už postupně začaly přesouvat 156 km směrem na východ vstříc Pánovu volání.

Přestože při našem příjezdu byly rekonstrukční práce stále v plném proudu, krása nového kláštera nás zasáhla a byla důvodem veliké vděčnosti (zvláště pro ty z nás, které klášter v takové podobě viděly prvně).

V knize Timothyho Radcliffa „Proč chodit do kostela – drama Eucharistie“ čteme, že plody modlitby lze připodobnit k tomu, jak jemně člověka ovlivňuje, když žije v krásném pokoji. Nemá to okamžitý dechberoucí účinek, jako sklenička irské whisky, ale působí to na hlubší rovině... Pomalu nás proměňuje. Máme naději, že až budeme s naší rekonstrukcí ve finále, i naše prostory kláštera budou vyzařovat krásu, která nás bude přetvářet. Doufáme, že tato krása postupně provoní i naše drahé, naše dobrodince, Řád i celý svět...

Naše radost však nebyla úplná, a to ne z důvodu nedokončené stavby, ale kvůli našim čtyřem sestřím (třem nejstarším sestřím a jejich ošetřovatelce), které poslední měsíc prožily u našich kongregačních sester ve Střelcích, aby nebyly vystaveny graduujícímu ruchu

spojenému se stěhováním. Už 22. prosince jsme však byly opět všechny pohromadě, a tak jsme mohly začít psát novou kapitulu života naší komunity. Aktuální podkapitolou je přestavba presbytáře našeho kostela, který bude uzpůsoben tak, aby byl v souladu s naším mnišským povoláním. V tomto novém presbytáři snad již prožijeme letošní Velikonoce.

V přátelstvích zakotvených v Bohu nehraje čas ani vzdálenost žádnou roli. Nezapomínáme a stále Vás neseme ve svých modlitbách.

Ať jsou pro Vás letošní velikonoční svátky důvodem velké radosti a naděje, která neklame.

Vaše mnišky dominikánky

Poznámka redakce: Pravidelně v měsíci dubnu proběhne posvěcení a uzavření papežské klauzury nového kláštera arcibiskupem Graubnerem. Předtím sestry v klášteře plánují den otevřených dveří, na který srdečně zvou i znojemské farníky. Termíny akcí bude zveřejněn na webových stránkách sester: mnisky.op.cz

Velkou radostí je pro nás také dostatečně velká zahrada, která je součástí kláštera. Úsměvným bonusem k zahradě je zdejší hlídač. Krásný německý ovčák – Tara.

Účast na bohoslužbách v brněnské diecézi

Při nedělní anketě mezi účastníky bohoslužeb konané na podzim loňského roku se nahlásilo v brněnské diecézi 74 584 osob. Brněnské biskupství odhaduje, že pravidelně na nedělní mše v diecézi chodí 93 230 lidí (navýšeno o nesečtené a nepřítomné). Sčítání mimo jiné ukázalo na pokračující pokles návštěvníků bohoslužeb. Oproti předchozí anketě v roce 2014 bylo v brněnské diecézi sečtených o 12,7 % méně. Za posledních 10 let pak ubylo účastní-

ků mší o 22,3 %. Podobná klesající čísla vykazují i většina ostatních biskupství v ČR.

Celková nedělní účast na katolických mších v ČR se na základě provedeného sčítání odhaduje na více jak 375 tisíc, což představuje 3,5 % obyvatelstva. Věřící z brněnské diecéze tvoří jednu čtvrtinu všech účastníků bohoslužeb v ČR. Na závěr doplníme, že podle výzkumů agentury STEM se ke kato-

Brněnská diecéze	2009	2014	2019
účastníků ankety	95 980	85 442	74 584
odhad pravidelných návštěvníků	119 975	106 803	93 230

lické církvi na území Jihomoravského kraje a kraje Vysočina, na jejichž území se brněnské biskupství nachází, hlásí 40 % obyvatel.

Zdroj: Biskupství brněnské, KT

Stalo se před 100 roky: rok 1919 očima farních kronik a dobového tisku (část 1.)

V nové rubrice našeho zpravodaje bychom rádi připomínali události, které se odehrály v náboženském životě znojmských farností před 100 roky, a to v podobě, v jaké jsou zachyceny ve farních kronikách a dobovém tisku. Tentokrát se ještě vrátíme k roku 1919, který byl silně poznamenán nejen právě skončenou velkou válkou, ale také novým politickým uspořádáním střední Evropy. A byly to právě národnostní rozpory, které se zásadním způsobem promítaly i do církevních událostí odehrávajících se v našem tehdy německo-českém městě. Dominantní roli mezi těmito událostmi hrál boj o „české“ bohoslužby. Ty se do vzniku první republiky konaly ve Znojmě pouze v dominikánské farnosti sv. Kříže a u kapucínů. I zde však měly pouze minoritní zastoupení. Kostel sv. Mikuláše i loucká farnost byly považovány za německé. Pouze Přímětice, které však ještě zdaleka ke Znojmu nepatřily, byly farností českou.

Nepřekvapí proto, že farní kroniky s výjimkou té přímětické jsou psány v němčině. Z regionálního tisku budeme čerpat především z českého katolického týdeníku „Ochrana“, který se místním náboženským událostem věnuje nejvíce, přičemž se vyznačuje značným nacionálním akcentem.

Ještě doplníme, že farní kronika u sv. Mikuláše žádné události k roku 1919 neznamenává, proto je níže nenajdete. V hranatých závorkách jsou pak uváděny vložené poznámky a komentáře.

Kronika farnosti Louka

(farář: R.D. František Tretera)

17. listopadu 1918 byl u Oblekovic postaven hezký **polní kříž**. Nápis oznamuje další [překlad z němčiny]: V kříži je uzdravení! Ke cti Boží, k trvalé památce na mého muže Tomáše Meistera a z vděčnosti za šťastný návrat domů mého syna Josefa z ruského zajetí jsem ve válečném roce 1918 věnovala tento kříž. Maria Meisterová, Oblekovice 49

Od 1. prosince 1918 zde byli ustanoveni **dva pomocní duchovní**. Ut ita dicam: Operarii multi, sed messis pauca. [Abych tak řekl: Mnoho pracovníků, ale úroda malá.] V době války a v dnešní štvavé době mezi Němci a Čechy je horlivost k účasti na bohoslužbě velmi malá. Inter arma silet ecclesia!!! [Uprostřed zbraní církev mlčí!]

Statek Louka přešel od 1. prosince 1918 do **vlastnictví pana Karla rytíře z Felbigeru a Schöllschitzu**, který převzal patronátní právo z Libenbergského dědictví.

31. 12. 1918 **na konci občanského roku**, což už mnoho let nebylo zvykem, měl farář sváteční kázání o osmi blahoslavenstvích,

ve kterém byl zdůrazněn zejména vnitřní mír v srdci a ve vlastním národě.

1. ledna pan polní kurát Josef Folk, který zde od vypuknutí války vykonával svůj úřad, předal zdejšímu faráři pastorační péči o 200 nemocných, z nichž ještě tři v průběhu následujících tří dnů zemřeli, a odešel pryč. Na konci února **byl rezervní špitál N-2 v Louce** rozpuštěn. Postupně ve špitále v Louce zemřelo 356 vojáků, z nichž 323 je pohřbeno na našem hřbitově [na dnešní Brněnské ulici], 10 na vojenském hřbitově ve Znojmě, 5 na izraelském hřbitově ve Znojmě a 18 mužů v domovském místě. Na náš hřbitov byl převezen jeden voják ze Znojma, takže na našem hřbitově je pochováno 324 mužů. Z výše uvedených 356 vojáků bylo 254 římských katolíků, 102 jinověrců. Requiescant in pace!

16. února během křesťanského poučení bylo českými vojáky **vypáleno 10 výstřelů z pušek na střechu kostela**. Mezi vysokými zdmi působila detonace podobně jako hrom. Bylo slyšet, jak střešní tašky a malta padají do kostela. Jedna paní v rozčilení omdlela. Farář si stěžoval u příslušných úřadů a darebáctví bylo zanecháno. [List Ochrana uvádí, že jen díky obezřetnosti místního faráře Františka Tretera nedošlo v nastalé tlačenici k nějakému většímu neštěstí.]

V noci z 2. na 3. března na masopustní neděli se bavili v hostinci Havranek v Oblekovicích také čeští vojáci, přičemž při taneční zábavě mezi německými chlapci a českými vojáky došlo k excesům. Přivolaná česká hlídka vytáhla z mly 24letého chlapce Jana Meistera z Oblekovic. Jeho pohřbu se zúčastnilo celé okolí. Přibližně 4000 lidí. [Týdeník Ochrana ke konfliktu uvádí, že Meisner českého vojáka ohrožoval na životě a ten ho následně smrtelně zranil, přesto měl být mladík líčen jako německý mučedník. Událost byla využívána při národnostních sporrech a účast na pohřbu se zřejmě stala i jistým druhem manifestace.]

29. května se ve výboru zastupitelstva města Znojma usneslo, že Louka bude přičleněna k městu Znojmu. Obec Sedlešovice a celý kostelní konkurenční výbor proti tomu protestovaly. Také farář se obrátil písemně na nejdůstojnější biskupskou konzistoř, aby působila na místodržitelství, aby zůstal zachován status quo ante. [Osada Louka zahrnující loucký klášter s nejbližším okolím byla do roku 1920, kdy byla společně s obcemi Hradiště a Mansberk připojena ke Znojmu, součástí obce Sedlešovice.]

13. července: Obec Sedlešovice byla první, která si pořídila **ocelový zvon** o váze 40 kg za 464 korun. Místní farář ho slavnostně posvětil v kostele, načež mladíci zvon přenesli k obecní zvonici. Obec Sedlešovice následovala obec Suchohrdly.

4. srpna: Ve Znojmě **zemřel** (od 1. 10. 1910 penzionovaný) farář z Louky a **konsistorní rada Alois Brychta** a byl za velké účasti duchovenstva pohřben do hrobu, v němž odpočívají ostatky faráře Josefa Schöna. Byla to anima pia [zbožná duše], všude oblíbený, vážený a ve volných chvílích obzvláště činný pro křesťanský tisk. Odpočívaj v pokoji! [Pohřeb se konal 7. srpna za účasti více jak 50 kněží a zástupců státních úřadů a středních škol a množství věřících. Kázání pronesl prof. Kobza. Redaktor listu Ochrana si posteskuje, proč „při pohřbu Čecha, jakým byl pan rada, nebylo modlitby české!“ Také připomíná, že Alois Brychta byl asi pět let svědomitým a horlivým administrátorem tohoto periodika a sám do něj pilně psal.]

24. srpna: Při Sokolské slavnosti, která se slavila na vojenském cvičišti vedle farní zahrady, byl za velkých obtíží **rozbit** a z průčelí kasáren odstraněn obrovský **orel a císařská koruna**. Také z ostatních budov.

18. září: Obzvláště pěkná a umělecky provedená bronzová **socha císaře Josefa II. byla převezena** ze Starého Šaldorfu do znojmského spolkového domu. [Dnes je umístěna na nádvoří minoritského kláštera.]

30. srpna: Během bouřky **udeřilo „studené záření“ do krovu farní budovy** a rozdrtilo pouze jeden trám a rozbilo okolo 300 střešních tašek. Nevznikl žádný požár!

2. října: V Suchohrdlech byla v budově německé místní školy otevřena jednotřídní česká obecná škola.

5. října: Ve Starém Šaldorfu byla v tzv. kurzovních kasárnách nedaleko místního hřbitova otevřena trojtřídní česká obecná škola.

Nebylo vedeno žádné procesí do vzdálených poutních míst, jen 8. září **slavnostní procesí** ke kapli Panny Marie Pomocné a k milostnému obrazu Matky Boží v dominikánském kostele ve Znojmě.

Přehled loucké farnosti za rok 1919: 15.962 přijímání. Laudetur Jesus Eucharisticus. 75 svateb (mezi nimi 5 vdovců a 4 vdovy). 133 narozených (70 chlapců, 63 dívek; 114 manželských, 19 nemanželských). 96 úmrtí (49 mužů, 47 žen), mezi

nimi 10 zemřelých farních dětí, které byly pohřbeny na místním hřbitově.

Kronika farnosti Přímětice

(farář: R.D. František Dospiva)

1919. V tomto roce rozmohlo se velice olupování kostelů. Jen v Čechách a na Moravě vyloupeno více než 300 kostelů. Ani naše farnost nezůstala ušetřena. Dne 1. června **vloupali se zloději do kaple v Mramotících** a ukradli oltářní petrolejky, stříbrný malý kalich (stříbrnou patenu neviděli v pouzdře, jež zanechali), dále albu a ministrantské komže a rochetu.

Dne 31. srpna 1919 **posvěcen** nový krásný **dřevěný kříž** s kovaným pozlaceným tělem Spasitelovým **za Mramotícemi** na silnici ku Kravsku, jež dala postavit Terezie Vocilková, výměnkářka z Mramotic.

Dne 28. října, jenž jako památný den zřízení československé republiky prohlášen byl za národní svátek, oslaven byl slavnými službami Božími s Te Deum o ½ 8 hodině.

Kronika dominikánského kláštera a farnosti sv. Kříže

(farář: P. Felix Svoboda OP, převor: P. Augustin Strnad OP)

(Poznámka: Následující události navazují na události z válečného období vylíčené v ŽFZ č. 8 a 9/2018.)

1. ledna 1919. Nový rok jsme začali ve znamení lva. Staré Rakousko je rozbité, rakouský dvojeřel odevšad zmizel a na jeho místo nastoupil jen lev. A ve znamení lva začal také bývalý c. k. polní kurát, dominikánský řádový kněz P. Zdislav Luskač své novoroční kázání, které ale bylo tak nacio-

nálně vyšponované a nevraživé, že rozlítlo německé obyvatelstvo Znojma. Toto kázání mělo zlé následky, neboť němečtí katolíci se jím cítili dotčeni a rozhodli se našemu kostelu vyhýbat. Konalo se dokonce ženské sdružení v Německém domě, při kterém ženy protestovaly proti takovému jednání katolického kněze a vzájemně se zavázaly účastnit se od nynějška jen německých bohoslužeb v kostele sv. Alžběty.

Také **čeští katolíci si pro sebe zavedli extra české bohoslužby**, a sice v kostele sv. Michala. Konvent dal pro tento účel k dispozici takzvanou vojenskou mši o 8. hodině ranní, která tam byla sloužena pouze pro vojáky. Postupně se z ní stala úplně česká bohoslužba, zejména poté, co se k tomu přidalo české reformní gymnázium, pro které měl profesor náboženství Lud. Kirsch před bohoslužbou exhortaci.

Tohoto roku byl kooperátor od Sv. Kříže P. Ambrož Podhradský jako člen čl. lidové strany ustanoven delegátem do znojemské obecní rady a obdržel jako obecní rada referát nadačních záležitostí, chudých, hřbitovních záležitostí atd. Využil tento úřad a nechal nově **opravit takzvaný Kolbův kříž poblíž hřbitova**, pro který šlechtný znojemský občan jménem Kolb zřídil nadaci. Kolbův kříž stál dříve na Mariánském náměstí ve Znojmě, přesto i toto znamení spásy muselo ustoupit liberálnímu duchu tehdejších vládnoucích radních a bylo přeneseno na ulici Kernekerovu [dnes *Rooseveltova*], téměř ke hřbitovu.

Červen 1919. Tento měsíc se v klášteře náhle objevila komise českých mocipánů s nařízením prohlédnout si prostory kláštera, aby vybrala volné a nadbytečné obytné prostory kláštera kvůli ve Znojmě panující bytové nouzi a eventuálně je adaptovala

pro nájemce. V komisi byli, nutno podotknout, inteligentní páni. Neřekli jsme ani ano, ani ne, a považovali jsme věc za odbytou. A také by byla odbyta, kdyby ve Znojmě nezůstal bývalý polní kurát P. Zdislav Luskač. Právě jeho „laskavosti a dobrotě“ vděčí klášter za to, že se zde objevila nová komise a zkrátka určila, že dominikánský **klášter musí vydat prostory pro znojemský policejní úřad**, a sice farní kancelář, dva obytné pokoje faráře a ještě třetí pokoj v přízemí, a dále v prvním poschodí celý byt skládající se z kuchyně, dvou malých pokojů a tří velkých obytných pokojů, kde byl převorát, pro budoucího šéfa policie. Toto rozhodnutí komise nám bylo úředně sděleno a již uprostřed srpna 1919 přišli zedníci, vybourali zazděné dveře, které byly v roce 1830 vytvořeny pro gymnázium a později, když gymnázium odešlo, byly zazděny, a vybudovali z cihel dělící stěny tak, aby zabavená část kláštera byla zcela oddělena. A tak musela být také farní kancelář, do které byl vchod z ulice Dolní České, přemístěna do čísla 4 v přízemí, kde byla dříve, před tím, než byla v roce 1888 zavedena přísná Klausura. Když byly hotovy všechny tyto adaptace, tak sem ještě před Vánocemi 1919 přesídlil policejní úřad. Obec sice platí řádně nájemné, přesto k čemu to je, když nejsme více pány ve vlastním domě.

A tak je od roku 1919 v klášteře umístěna ohlašovna a pasový úřad znojemské policie a v prvním patře bydlí policejní rada Eis s rodinou. A přece tuto radost již ve Znojmě neprožil P. Zdislav Luskač, neboť na konci měsíce října byl přeložen do Uherického Brodu.

uspořádal a přeložil Ondřej Lazárek

Ohlédnutí za Janem Jakubem Zahradníčkem

V pondělí 16. prosince 2019 zemřel bývalý poslanec, senátor, ale především skvělý člověk a řádný křesťan Jan Jakub Zahradníček. Byl jen o rok starší ode mne, a protože jsme spolu prožili za posledních 30 let mnoho společného, myslím, že by bylo dobré ohlédnout se za ním a v té souvislosti i za rodinou, ve které vyrůstal.

Žijeme dnes ve zvláštní době. Mnoho ideálů, o kterých jsme se domnívali, že se po listopadu 1989 stanou realitou, se neuskutečnilo, a naopak je zjevné, že naše společnost kráčí někam, kam jsme nechťeli. Je nutné stále se seznamovat s minulostí,

abychom se vyvarovali jejího opakování. Právě osud rodiny Jana Zahradníčka je velkým mementem.

Na začátku se musím vrátit do svých gymnaziálních dob před více jak padesáti lety. Tehdy jsem v knihovně svého tatínka objevil několik titulů, které mne velice zaujaly a o kterých se v té době nesmělo veřejně hovořit. Byly to sbírky básní Rouška Veroničina, Znamení moci, La Saletta od básníka Jana Zahradníčka a další velmi zajímavé knihy, próza Jana Čepa, Jakuba Demla, Dominika Pecky a sbírky, které vydával Josef Florian ve Staré Říši. Vzáít do rukou tyto knížky a číst je bylo pro mne úžasně dobrodružství. Dychtivě jsem pročítal jednotlivé Zahradníčkovy básně, žasl nad úžasnou hloubkou a krásou veršů, doslova jsem cítil závratné opojení, které pro mne jako mladého studenta bylo obrovsky silné. Snad právě Zahradníčkovy verše mne

oslovily nejvíce a já se začal dozvídat, hlavně z otcových úst, o této vřdčí postavě katolických básníků a spisovatelů první poloviny 20. století.

Básník Jan Zahradníček se narodil v roce 1905. Po svatbě v květnu 1945 se Zahradníčkovým narodil v roce 1948 syn Jan a v roce 1950 a 1951 dcery Zdislava a Klára. Tři malé děti se však nemohly dlouho radovat uprostřed celé rodiny, neboť básník, který byl již před válkou terčem útoků mnoha levicových intelektuálů (Jan Drda o něm prohlásil dávno před únorem 1948, že bude po komunistickém vítězství ihned uvězněn), byl již v roce 1951 opravdu vzat do vazby (nějaký čas strávil i ve Znojmě). Ve zinscenovaném procesu pak byl odsouzen ke 13 letům vězení. Prošel mnoha těžkými žaláři tehdejšího Československa. Co to znamenalo pro jeho rodinu, která byla násilně vystěhována z Brna a žila v nevy-

hovoujících, mnohdy až nelidských podmínkách na venkově, lze z dnešního pohledu jen těžko pochopit. V roce 1956 se nešťastnou náhodou otrávil muchomůrkou zelenou. Otravu houbami přežili básníkova manželka a tehdy osmiletý Jan, ale jeho dvě sestřičky zemřely. Na pohřeb byl básník milostivě nakrátko z vězení propuštěn. Z tohoto krátkého pobytu se pak v roce 1957 narodila Jendova sestra Maruška. Na přímluvu Jaroslava Seiferta byl básník Jan Zahradníček na jaře 1960 při amnestii se zcela podlomeným zdravím propuštěn a na následky dlouholetého věznění 7. října 1960 zemřel. Těžko si lze představit, co vše asi zažíval mladý Jan, neboť prakticky zažil svého otce pouze z prvních třech letech života, pak pouze sporadicky dvakrát ročně při krátkých návštěvách ve vězení a nakonec jen několik měsíců ve svých 12 letech.

Přenesme se nyní do června 1990. Tehdy jsem si po prvních svobodných volbách v seznamu poslanců České národní rady všiml jména Jan Zahradníček. Velmi mne to zaujalo, a proto jsem poslance za tehdejší Křesťanskodemokratickou stranu oslovil, zda není příbuzným básníka Jana Zahradníčka. Jaké bylo mé překvapení, když jsem se dozvěděl, že je básníkovým synem. Velmi rychle jsme se seznámili a myslím, že zakrátko vše přerostlo v silné přátelství. Strávili jsme během našich poslaneckých let mnoho společného času i díky tomu, že Jenda v roce 1992 přestoupil do zdravotně-sociálního výboru, kterému jsem předsedal, a řešili jsme často společně mnoho tehdejších důležitých témat. Nakonec i to, že jsme bydleli na jedné ubytovně, bylo velmi příjemné, neboť jsme po návratu ze Sněmovny často do noci diskutovali o všech možných společenských otázkách doby. Častým skvělým spoludiskutérem byl též kolega Miloslav Výborný, pozdější soudce Ústavního soudu. Byla to krásná doba plná smysluplné práce na obnově svobodného státu, kdy jsme byli plni ideálů. V roce 1996 se naše pracovní cesty rozešly, Jenda byl zvolen senátorem a já se pomalu vracel k medicíně. Naše přátelství však pokračovalo dál. Jenda se svojí milovanou ženou Bohunkou bývali našimi hosty například na poutních slavnostech sv. Jakuba v Konicích, společně jsme prožívali nejrůznější duchovní, kulturní a společenské akce ve Znojmě, Brně, Praze i jinde. Z Jendy byl vždy cítit jistý životní optimismus, víra v dobro a láska k člověku. Nemožu též nezapomenout jeho milované maminky, se kterou jsme se několikrát setkali. Tato tichá a skromná paní vyzařovala něco úžasného, cosi nadzemského. Po tom všem, co v nesmírně těžkém životě prožila, vždy na nás působila neuvěřitelně klidně, vyrovnaně a lidsky krásně. Skoro by se dalo říci, že člověk v její přítomnosti cítil bezprostředně přítomnost Boží.

Mezi Jendovy velké koníčky patřilo fotografování. Jeho obrázky české a morav-

ské krajiny a hlavně různých sakrálních památek, staveb a stavbiček vynikají velkým citem. Jsou součástí různých knížek, katalogů, kalendářů a příležitostných tisků. Vždy jsem žasl nad krásou jeho vánočních a velikonočních přání, která vedle jeho fotografií různých křížů, madon a kapliček obsahovala vždy příležitostnou báseň jeho tatínka. Jenda se mnoho let věnoval též práci nad uspořádáním různých sbírek, korespondencí, katalogů, výstav a vzpomínek týkajících se jeho otce. V této souvislosti bych chtěl poděkovat znojenskému Okrašlovacímu spolku, že dokázal před lety zrealizovat zhotovení pamětní desky básníku Janu Zahradníčkovi a její umístění na zdi znojenské věznice. Ještě před několika málo roky podnikl Jenda se svým brněnským přítelem opakovaně svatojakubskou cyklopout' do Santiaga de Compostella. Vznikla z toho půvabná knížka, obohacená o jeho fotografie.

Bylo by toho mnoho co povídat, snad jenom ještě jednu silnou vzpomínku. Jednoho podzimního dne před dvěma roky jsem přijel za Jendou do Brna a vydali jsme se sami dva na cestu po krajinách jeho dětství. Během cesty Jenda vzpomínal na velmi těžký život chlapce v ještě těžší době, která byla plna nenávisti k jeho rodině. Zastavili jsme v Tasově, kde žil a je pohřben jeho křesťní kmotr Jakub Deml. V sychravém, podmračeném podzimním dni jsme pak pokračovali do Uhřetova. Tam mi Jenda ukázal dům, kde ve velmi nuzných, doslova hrozných podmínkách žil se svou maminkou a dvěma sestrami a kde zažil tu strašlivou tragédii úmrtí svých sestřiček. Pomodlili jsme se na hrobě jeho rodičů a sester a mně najednou vstoupily do očí slzy. Slzel jsem nad hrobem a omlouval se v duchu té rodině za všechna veliká přikopání, která jim byla v životě učiněna od jiných lidí, stejně mluvících, stejného národa. Čím to, že lidé podlehnou takovému zlu a jsou schopni všeho. Cestou zpět Jenda ještě zastavil na silnici před Velkým Meziříčím u malého pomníčku, kde při převozu sanitkou do nemocnice jeho tatínek vydechl naposled.

Na jaře minulého roku se Jan s Bohunkou zúčastnili oslavy mých sedmdesátin. Jenda jako vždy fotografoval, byli jsme všichni rádi, že se zase vidíme. Jen mezi větami se náhodou zmínil, že musí občas na nějaká vyšetření. Nechtěl o tom blíže hovořit. Slíbili jsme si, že v létě určitě přijede a nějaké to vínko ochutnáme. Léto závrtně uletělo, nastal podzim a já se v říjnu dozvěděl, že Jenda leží v nemocnici. Začátkem listopadu jsem ho navštívil, byl moc rád a já jsem ho utěšoval, že až se uzdraví, posedíme u nás v Konicích a ochutnáme ten nejlepší rýnský ryzlink z Kraví hory. Ještě večer mi napsal sms, jak je rád, že jsem ho navštívil a jak mu to pomohlo.

A pak už nic.
Ne. Vlastně pak to hlavní: 21. prosince

2019 jsme spolu s 13 kněžími v přeplněném jezuitském kostele Nanebevzetí Panny Marie v Brně vyprošovali při mši svaté Janu Jakubovi Zahradníčkovi věčné odpočívání a shledání se svými nejdražšími v nekonečné náruči Boží. Jak symbolické pak bylo, když se při ukládání do hrobu na hřbitově v Brně-Komíně sama nebesa otevřela silným deštěm, jakoby ve znamení smutku nad lidským odchodem skvělého, rovného člověka.

„Jendo, děkuji, že mi dal Bůh možnost Tě poznat, děkuji, že jsi mne mohl obdarovat svou přítomností, budeš mi chybět. Jsem si jist, že jsi již určitě se svými drahými, tentokrát bez jakýchkoliv bolestí, v Lásce, která je dokonalá. Tvůj Martin.“

Martin Syka

VTIPY OTCE PAVLA

Milí přátelé úsměvu!

Rád Vás všechny zdravím a dovoluji si Vás povzbudit veselými historkami, které Vás snad potěší.

Koronavirus nelze podceňovat, ale také kvůli němu nemusíme panikařit. Aspoň jeden za všechny:

Do banky vtrhne banda zakuklenců v maskách. Lidé strnou hrůzou a zděšením. Zakuklenci vyhrknou:

"Nebojte se, lidi, to není koronavirus, to je jen přeapadení!!!"

Musím také povzbudit školáky:

V hodině dějepisu dostali žáci za úkol popsat bitvu u Slavkova. Pro žáka Františka Vopičku to byl úkol nad jeho síly, a proto napsal do sešitu: "Bitvy u Slavkova jsem se pro nemoc nemohl zúčastnit."

Nesmím zapomenout na letošní maturanty:

"Tak co, synku, jak ti dopadly maturitní zkoušky?" ptá se otec.

"Výborně! Zkušební komisi jsem se tak líbil, že mám přijít ještě jednou."

Na závěr dva velikonoční:

Pepíček přijde ze školy a ptá se: "Mami, nejsou dnes náhodou Velikonoce?"

"Ne, ty budou až za dva týdny. Proč se ptáš?"

"No, že jsem si vykoledoval pětku."

Babička se ptá vnoučka: "Brzy budou Velikonoce, Kubíku. Půjdeš na kočky?" Kuba smutně odpoví: "Asi ne, babi. Táta říkal, že mám na holky ještě čas."

Požehnané svátky zmrtevýchvstání našeho Pána Vám všem vyprošuje o. Pavel

Farní ples v Příměticích

Naším společným farním předsevzetím, které vyplynulo již ze slavení loňského misijního měsíce října, je vytvářet na bohoslužbách rodinnou atmosféru. Pracovat na odstraňování toho, co máme proti sobě, abychom se my i nově příchozí mohli na bohoslužbě cítit jako doma a aby nám nic nebránilo ctít Boha celým srdcem.

Na farním plese jde o totéž: vytvořit rodinnou atmosféru. Co k tomu může přispět? Třeba to, že náš farní ples hostí již několik let útulný sál v Kuchařovicích. To, že nás u vchodu přivítá pan farář. To, že hraje hudba, na kterou jsme zvyklí. To, že se setkáme s lidmi, které známe. To, že se na začátku krátce pomodlíme a o půlnoci přidáme modlitbu Anděl Páně. To, že na plese nekouříme. V tombole není možná žádná

exkluzivní drahá cena – žádné Porsche nebo Lamborghini – ale zato je v ní spousta malých cen, které snad udělají radost. Díky jejich vysokému počtu něco vyhraje opravdu každý. Vzpomínám si, jak jsem loni na plese vyhrál pracovní rukavice, které mi sloužily až do konce léta.

Farní ples však není akce, která trvá jen jeden večer. Většinou hned po skončení jednoho plesu se zamlouvá sál a kapela na další rok. Již od Vánoc se pak při bohoslužbách objevuje ohláška o farním plese a o shromažďování cen do tomboly. Cenami se postupně zaplňuje farní čajovna. Dobrovolníci ceny přebírají, třídí, číslovají a balí. Dlouhá a monotónní práce je také příprava losů. Když se však k tomu sejde lidí víc, stane se z práce zábava a příležitost k setkání.

Hlavní organizátor Vojta Novák je na emailu a telefonu a registruje zájemce o vstupenky, tiskne plakáty a pozvánky a vstupuje do jednání s úřady, které ze strany státu nad podobnými akcemi vykonávají dohled: např. Ochranný svaz autorský. Nakupuje také ceny do tomboly. Několik dní před plesem začnou ženy doma připravovat jednolístky a chlebičky a malé dorty a rolády do tomboly. Ve čtvrtek večer a v pátek během dne se vše naváží do sálu a sál se chystá. No a pak už může vše začít.

Když Pán Bůh dovolí, tak se na příštím farním plese sejdem v pátek 24. ledna 2021 v 19:30.

otec Jindřich Čoupek

Stalo se – krátce

Tříkrálová sbírka 2020 je spočítána!

Již několik let nás mile překvapuje výtěžek, který je rok od roku vyšší. Letošní vykoledovaná částka je 2 519 850 Kč. Je to o 173 598 Kč víc než v minulém roce.

„Velmi si vážím velkého nasazení našeho nového koordinátora Tříkrálové sbírky Jindřicha Mandáta, který se svého nového úkolu zhostil na jedničku s hvězdičkou. Děkuji všem koledníkům, kteří věnovali svůj volný čas a chodili dům od domu s koledou. Ředitelům, učitelům a studentům středních škol, kteří nám také vydatně pomáhali,“ říká ředitel Evžen Adámek a dodává: „velkou pomocí jsou naši páni faráři, kteří organizují skupinky koledníků a sami s nimi koledují, děkuji také našim zaměstnancům, kteří aktivně ve svém volném čase koledovali. Vždyť 1 500 dobrovolníků je úctyhodná řada lidí, kteří jsou ochotni podílet se na společně dobré věci. Děkuji všem ještě jednou, velmi si vašeho nasazení vážím. Největší poděkování patří všem dárcům, kteří přispěli.“ (*Charita Znojmo*)

Ekumenická bohoslužba

Letošní ekumenická bohoslužba se uskutečnila 19. ledna v bývalé kapli sester dominikánek. Toto ekumenické setkání se koná pravidelně v rámci týdne modliteb za jednotu křesťanů. Bohoslužby se zúčastnili: Mons. Jindřich Bartoš, otec Ladislav Bublán a jáhen Martin Mokřý, potom představitelé dalších církví: paní farářka Marta Sedláčková z církve českobratrské evangelické a pan farář Kubiček z církve československé husitské. Na setkání byla také přítomná Jana Daněčková z církve metodistické, která seděla mezi lidmi v lavici. Během boho-

služby zazněly tematické písně v podání scholy od sv. Mikuláše pod vedením Williho Türka. Zpívalo se také v lavicích, které byly téměř zaplněné. Bylo to velmi milé a přátelské setkání. Po skončení bohoslužby bylo pro účastníky v sále kláštera připraveno pohoštění, kde bylo možno se ještě společně zastavit na kus řeči i na kus něčeho dobrého. Díky všem, kteří se podíleli na setkání, a příští rok se těším opět na viděnou. (*Marie Ochmanová*)

Pastorační rada u Sv. Kříže

V sobotu 8. února 2020 se po dvou letech uskutečnilo zasedání pastorační rady farnosti u kostela sv. Kříže ve Znojmě. Setkání bylo zahájeno prohlídkou střechy kostela, jejíž oprava byla po třech letech zdárně dokončena. Při rekonstrukci musel být brán zřetel na kolonii chráněných netopýrů, která na střeše pobývá od jara do podzimu. Práce tak mohly probíhat pouze v zimním období. Oprava zahrnovala výměnu poškozených částí krovů, zpevnění uvolněných říms, osazení měděných žlabů, výměnu střešní krytiny atd. Po prohlídce střechy se členové rady přesunuli do krypty, která se nachází pod presbytářem kostela. U jižní strany krypty leží velká (z části do kamene vytesaná) studna, jejíž původ a význam je nejasný. Farnosti byl představen projekt na rehabilitaci celé krypty, který by mohl být realizován snad již v letošním roce. V kryptě je nutné podepřít zdvo klenby, kterému v místě studny chybí opora. Za tím účelem je plánováno dodatečné vyzdění horní části studny, která má dnes podobu trychtýře.

Při následujícím sezení byli členové rady informováni také o finančním daru poskytnutém na pořízení nového kostelního zvonu. V brzké době by mělo proběhnout

jednání se zvonařskou firmou, jehož výsledkem bude vyhotovení návrhů na obnovu zvonového souboru do kostela sv. Kříže, z něhož se dochoval pouze jeden historický zvon. Dále se řešilo využití novějších votivních darů od obrazu P. Marie Znojenské a úklid fary. (*Ondřej Lazárek*)

14. února oslavil biskup Vojtěch 30 let na biskupském stolci

Rektora Kněžského semináře v Litoměřicích ThLic. Vojtěcha Cikrleho jmenoval papež Jan Pavel II. dne 14. února 1990 brněnským sídelním biskupem. V pořadí třináctým. Biskupské svěcení přijal v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně 31. března 1990, a to v pouhých 43 letech. Svou službu zahájil po osmnácti letech sedisvakance, kdy v čele diecéze nestál biskup. Biskup Vojtěch je nejdéle působícím brněnským biskupem v historii diecéze od jejího založení v roce 1777. (*Zdroj: Biskupství brněnské*)

Karneval v Louce

Poslední neděli před postním obdobím (23.2.) se na Loucké faře konal tradiční maškarní bál. Na zúčastněné děti čekala spousta zábavy! Vyzkoušely si mnoho zajímavých aktivit, mezi které patřilo například balení se na dovolenou, sběr jablek nebo sázení rostlinek. Jelikož téma „Čtvero ročních období“ inspirovalo mnoho maminek, měli jsme všichni možnost zhlédnout velké množství nádherných kostýmů a masek. V paměti nám všem určitě utkvěl teploměř, sluníčko či meteorologická stanice. Na závěr již tak vydařeného odpoledne nás čekalo skvostné pohoštění.

(Edita Petříčková a kolektiv)

Velikonoční bohoslužby

Zda se budou bohoslužby konat, závisí na délce trvání mimořádných opatření vyhlášených v souvislosti k pandemií koronaviru.

kostel	Zelený čtvrtek (9.4.)	Velký pátek (10.4.)	Bílá sobota (11.4.)	Boží hod (12.4.)	Pondělí velikonoční (13.4.)
Sv. Mikuláš	16 h	16 h	18 h	9 h	9 h
Sv. Kříž	18 h	18 h	20 h	8 h, 10 h	8 h, 10 h
Sv. Alžběta				11 h	11 h
Sv. Michal				18 h	18 h
Louka	18 h	18 h		5 h	18 h
Hradiště	19 h	15 h	20 h	10.30 h	10.30 h
Přímětice	18.30 h	18.30 h	20.30 h	9.30 h	9 h
Kuchařovice				9.30 h	7.30 h
Havraníky				-	
Konice				11.15 h	
Popice				16 h	
Šatov				-	
Hnanice				9.45 h	

VÝROČÍ

30. března uplyne 170 let od narození **R.D. JOSEFA SVOBODY**, který v letech 1901-10 působil jako farář u Sv. Mikuláše. RIP

7. dubna oslaví 55. narozeniny znojemský rodák **R.D. JIŘÍ OCHMAN**, který v současnosti působí jako duchovní správce farností Pavlice, Jevišovice a Hostim.

7. května uběhne 80 let od narození **R.D. ANTONÍNA SPORERA** (+ 2016), který vyrůstal ve Znojmě a jako kněz působil v pozdějších letech zejména v litoměřické diecézi. RIP

12. května oslaví 75. narozeniny **P. ANGELIK ZDENĚK MIČKA OP**, který mezi léty 2002 a 2010 působil u Sv. Kříže jako převor, kaplan a krátce i jako farář. Dnes je asignován v klášteře v Jablonném v Podještědí.

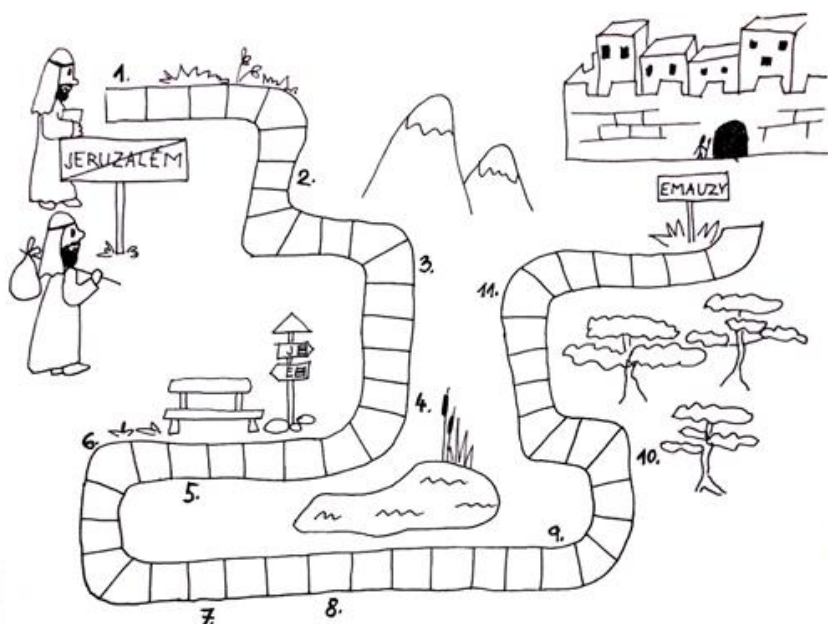
18. května uplyne 35 let od smrti **P. JAROSLAVA FRKA OP**, který v letech 1947-50 a 1968-79 působil jako správce farnosti u kostela sv. Kříže. RIP

21. května uplyne 110 let od smrti **P. KONSTANTINA PROCHÁZKY OP** (* 1832 Vémyslice), který většinu svého řeholního života prožil u Sv. Kříže ve Znojmě. Působil zde jako katecheta, kaplan, farář (1875-1902) a dlouhé roky také jako převor. (Jedná se o nejdéle sloužícího správce zdejší farnosti.) Byl jako první pohřben do nové řádové hrobky na místním hřbitově. RIP

FARNÍ FAŘIŠTĚ

Milí fanoušci našeho Fařiště!

Dnes bychom Vás chtěli poposit o jednu takovou drobnou pomoc – doplňte prosím správná slova na cestu do Emmauz, aby naši „cestovatelé“ v pořádku dorazili na místo. Poslední písmeno slova je zároveň prvním písmenem slova následujícího.

1. Žák mistra
2. Jméno jednoho z putujících do Emmauz
3. Původní jméno sv. Pavla
4. Při tomto svátku došlo k seslání Ducha svatého
5. Praměti
6. Časté zvolání nejen v době velikonoční
7. „Staň se“ jinak
8. Město, ze kterého Ježíš pocházel
9. Proměnění na hoře...
10. Palmová ...
11. Dopravní prostředek, který apoštolové a Ježíš na cestě do Emmauz (alespoň ale posledních vědeckých poznatků) jistojistě nepoužili

Oči a srdce otevřené přejí PaKlÍci

Kalendář akcí

KONÁNÍ JEDNOTLIVÝCH AKCÍ JE ZÁVISLÉ NA DÉLCE TRVÁNÍ MIMOŘÁDNÝCH OPATŘENÍ VYHLÁŠENÝCH V SOUVISLOSTI S PANDEMIÍ KORONAVIRU. Zda se akce uskuteční, sledujte na www.farnostznojmo.cz, případně webových stránkách ostatních farností.

Mši sv. je možné sledovat na TV NOE nebo rádiu PROGLAS. Manuál pro konání domácí nedělní bohoslužby najdete na www.pastorace.cz

Nejen nedělní liturgická čtení na www.vira.cz (Bible na neděli).

Sv. přijímání se máme účastnit duchovní touhou. (Modlitba duchovního přijímání je v kancionálu pod číslem 042.)

Ke svátosti smíření je v kostele sv. Mikuláše a sv. Kříže příležitost v čase, kdy bývají obvyklé nedělní mše sv.

Můžete se připojit každý den doma ve 20 h k modlitbě růžence.

Setkání biřmovanců bude pokračovat po Velikonocích.

27.3. **ŽELEZNÝ POUTNÍK** – postní pěší pouť ze Sv. Kopečku Pá u Olomouce na Sv. Hostýn, údaje o pouti sledujte na: zeleznypoutnik.cz

29.3. ze soboty na neděli začíná letní čas

3.4. **první pátek** – adorace a sv. zpověď od 15 h u sv. Kříže

4.4. **měsíční pouť v Hl. Mašůvkách** v 18 h, autobus ze Zn. v 17 h So **SETKÁNÍ MLÁDEŽE S OTCEM BISKUPEM v Brně na Petrově** – pojedou autobus ze Znojma v 7.00 h z autobusového parkoviště u lázní. Předpokládáný návrat do 18 h. Info o setkání na www.brno.signaly.cz

5.4. **KVĚTNÁ NEDĚLE** – mše sv. jako v neděli se svěcením rato- Ne lestí **křížová cesta** z Gránic na Hradiště v 15 h

9.4. **ZELENÝ ČTVRTEK** – mše sv. viz předchozí strana, Čt adorace v getsemanské zahradě u Sv. Kříže do 22 h, v Louce po mši sv.

10.4. **VELKÝ PÁTEK** – den přísného postu, bohoslužby viz před- Pá chozí strana

křížové cesty: v Mramotičích a v Kuchařovicích v 15 h, u Sv. Mikuláše v 15.30 h, z Gránic na Hradiště ve 21 h

11.4. **BÍLÁ SOBOTA** – soukromá adorace u Božího hrobu u Sv. So Mikuláše a u Sv. Kříže od 8 h (dary u Božího hrobu na podporu kostelů ve Svaté zemi), **vigilie vzkříšení** u Sv. Mikuláše v 18 h, u Sv. Kříže ve 20 h se křtem dospělých

12.4. **BOŽÍ HOD VELIKONOČNÍ** – mše sv. viz předchozí strana

13.4. **Velikonoční pondělí** – mše sv. viz předchozí strana

18.4. **POCHOD PRO ŽIVOT** v Praze – pouť za rozmnožení úcty So k životu v naší vlasti. Autobus pojedou ze Znojma od lázní v 6:30. Návrat mezi 19. a 20. h. Hlásit se můžete u P. Jindřicha Čouška: jindrichcoupek@seznam.cz, tel. 731402652. Info o pochodu na www.hnutiprozivot.cz. (mše sv. v katedrále, následně občerstvení, doprovodný program, pochod městem)

19.4. **měsíční modlitba za víru v příhraničí** v 15 h v popické kapli

21.4. **přednáška PUTOVÁNÍ PO FRANCOUZSKÝCH KLÁŠTE- Út RECH**, promítání s doprovodem slova (MUDr. Martin Syka), v sále dominikánského kláštera od 18.45 h

1.5. **pěší pouť mužů z Vranova n. Dyjí ke sv. Josefu do Jevišovic** Pá v 9:30 h, mše sv. v cca 15 h, celkem 25 km

první pátek – adorace a sv. zpověď od 15 u Sv. Kříže

2.5. **měsíční pouť v Hl. Mašůvkách** v 18 h, autobus ze Zn. v 17 h

So **setkání ministrantů v kněžském semináři** v Olomouci

8.5. **dívčí pěší pouť z Vranova n. D. do Kostelního Vydří** v 6 h, Pá mše sv. v 19 h

17.5. **měsíční modlitba za víru v příhraničí** v 15 h v popické kapli Ne

21.5. **setkání seniorů KLAS** – výlet na KRÁLŮV STOLEC, odjezd Čt autobusem č. 817 v 9.00 h z autobusového nádraží Znojmo

NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ – mše sv. v 8 h u Sv. Jana Kř., v 18 h u Sv. Kříže

23.5. **v Hl. Mašůvkách oslava 800 let obce** se mši sv. v 10 h

So **PEKAŘSKÁ POUŤ V TASOVICÍCH**, 200 let od smrti sv. Klementa, ve farním kostele program od 15 h, mše sv. v 16 h (biskup Pavel)

31.5. **BOŽÍ HOD SVATODUŠNÍ**

sbírka na Charitu

5.6. **NOC KOSTELŮ** – mše sv. v 17 h u sv. Kříže, od 18 h pro- Pá gramy v kostelích, podrobný program na www.nockostelu.cz **program pro děti** od 18 do 22 hod. tentokrát „PO STOPÁCH PEKAŘSKÉHO UČNĚ“

VELIKONOČNÍ SV. ZPOVĚĚ

kostel sv. Kříže – pátek 3.4. od 15 h do 18 h, pondělí 6.4. – středa 8.4. od 16 h do 19 h

kostel v Louce – středa 8.4. od 17 h

kostel na Hradišti – sobota 4.4. od 18 h do 19 h

Přímětice – květná neděle 5.4. v 18:30 h

Kuchařovice – čtvrtek 2.4. od 17 h

Mramotice – sobota 4.4. od 18 h

MÁJOVÉ POBOŽNOSTI

Farnosti sv. Mikuláše a sv. Kříže – ve všední dny půl hodiny před

ranní i večerní mši sv. růženec a po mši sv. zpívaná litanie

Kostel Nejsv. Trojice v Oblekovicích-Bohumilicích – každé květnové úterý v 17 h s modlitbou růžence

Znojmo-Hradiště – od 25.5. do 31.5. v Mariánské kapli: denně v 18 h modlitba sv. růžence, v 18.30 mše sv. a po ní májová pobožnost

Všem našim čtenářům přejeme pokojné, i když v letošním roce asi netradiční, Velikonoce.

Ať nás Kristovo „NEBOJTE SE!“ zbaví všech strachů a obav. Vždyť On je s námi po všechny dny, až do konce světa.

redakce

Život farností Znojma vydává Římskokatolická farnost u kostela sv. Kříže, Znojmo (Dolní Česká 312/3, 669 02 Znojmo, IČ: 49440594). Registrováno Ministerstvem kultury pod č. E 11690. Adresa redakce: farni.zpravodaj@outlook.cz. Redakční rada: Eliška Juráková, Marie Ochmanová, Petra Bláhová, Ondřej Lazárek. Za obsah článku odpovídá autor. V elektronické podobě je časopis dostupný na www.farnostznojmo.cz. Číslo 2/2020 vyšlo 20/3/2020 ve Znojmě v nákladu 500 výtisků. **Uzávěrka příštího čísla: 16. května 2020.**